

Παραδοσιακό Ανατολικού Αιγαίου | Το πονεμένο στήθος μου

Το πονεμένο στήθος μου πονεί μα δεν το λέει
τ' αχείλι μου κι αν τραγουδεί, μέσα η καρδιά μου κλαίει.

Κλαίω κι από τα δάκρυα τη γη που στέκω βρέχω
κι άνθρωπος δεν ευρέθηκε, να με ρωτήσει τι έχω.

Σκίσε φωνή μου τα βουνά και πέρασε σαν άστρο
και άμε και χαιρέτα μου τον κρίνο μου τον άσπρο.

Ήλιε μου, στο βασιλεμό περίμενε λιγάκι
να στείλω στην αγάπη μου ένα γαρυφαλάκι.

Ήλιε μου, τι σου έκανα και πας να βασιλέψεις
κι αφήνεις με στα σκοτεινά και πας αλλού να φέξεις.

Παίρνει νοτιά, φέρνει νερό, παίρνει βοριάς χιονίζει
μα σε το καμαρόφρυδο αντρόγυνα χωρίζει.

Η αγάπη θέλει φρόνηση, θέλει ταπεινοσύνη
θέλει λαγού περπατησιά κι αίτου γρηγοροσύνη.